

A Brassói Ujjal előfizetési ára:

egész évre K 12.—
 félévre „ 6.—
 negyedévre „ 3.—
 egy óra „ 1.—

Egyes szám ára 4 fillér.

BRASSÓI UJJAL

TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik vasár- és ünne-
 napok kivételével minden nap
 :-: :-: délután 6 órakor. :-: :-:

Hirdetéseket felvesz a kiadó
 hivatal, Kapu-utca 45. szám.
 Hirdetések díjszabás szerint.

Szerkesztőség: KAPU - UTCA 45. SZ.
 TELEFON: 515.

Felelős szerkesztő: BUSZEK BÉLA.
 Főszerkesztő: Dr. WASYLKIEWICZ VIKTOR.

Kiadja: ÉGETŐ TESTVÉREK NYOMDÁJA.
 Kiadóhivatal: Kapu-u. 45. — Telefon-szám: 515.

Még egyszer a gör. kath. magyar püspökségről.

Megszoktuk már, hogy támadják az egyházat ott és akkor, ahol és mikor magasztalni kellene élelátását, eljárásának bölcs mérsékletét.

Emlékszem a pár év előtti időre, mikor a gör. kath. magyar püspökség ügye először foglalkoztatta az irányadó köröket s emlékszem arra a lelkesedésre, mely kitört az ujságok hasábjain az eszme nagyszerűségéért s ime mikor meg van, mikor készen áll minden, mikor Róma belátva a helyzet tartáhatatlanságát s meghallgatva esdő kérésünket teljesíti kívánságunkat, akkor neki támadunk, rendelkezését kritizáljuk.

Igy van ez most is. A gör. katolikus magyar püspökség régi jogos s méltányos vágya volt a magyar görög katolikusoknak, mert sehol a világon csak mi nálunk volt az a ferde helyzet, hogy a ki görög katolikus vallású volt, azt román nemzetiségűnek tekintették, holott természetes dolog az, hogy a vallás és a nemzetiségi kérdés nincsenek össze forrva s a kath. egyház mindig tiltakozott

a kath. vallás nemzeti vallássá való tétele ellen.

A vallás az egész emberiség ügye s nem tűr korlátokat se egyedekben, se a társadalomban, se a nemzetekben.

A vallás felöleli az egész embert, az összemberiséget s azért azt nem lehet és nem szabad nemzetiségi kor-tes célokra felhasználni.

Ezt a helyzetet, melyet Magyarországon a görög katolikus román egyházak teremtettek, felismerte a görög katolikus püspöki kar egy része s ezért kérelmezte Rómától a ferde helyzet javítására a görög katolikus magyar püspökséget. Róma méltányolta e kérést s megalapította Magyarországon központjában, ott ahol a görög katolikusok magyar anyanyelvűek, ott hol érezni s gondolkozni se akarnak másképen csak magyarul, a gör. kat. magyar püspökséget.

S mi történik? Előbb — úgy mondják — feltámad e rendelkezés ellen a nép, s ma — mint a Világ kárörömmel konstatálja — a papság készül elleneszegülni a rendelkezésnek s inkább beakarják zárni a templomokat, mintsem abban magyar predikáció hangozzék.

Egészében kétkedve fogadjuk az ujságok híreit, de nem tagadjuk a komoly felhőket, melyeket az izgatás gyűjt össze tiszta egünk felett s félig fájdalommal, félig boszankodva nézzük az eseményeket s legfeljebb csodálkozunk, nem a vakmerőségen, mert ahhoz hozzá szoktunk, de rosszakaratu tudatlanságon, mely e nehéz felhőket tornyosítja.

Nyílt dolog s tény az, hogy nálunk Magyarországon, sőt speciálisan a mi erdélyi vidékeinken is vannak érzésben, gondolkodásban tisztán magyarok és természetes dolog, hogy ezek magyarságukat nem akarják véka rejteni, mert végre is talán szabad ez országban magyarul érezni és gondolkozni. Ám jelenben mily helyzet van? Tény, hogy a görög katolikus vallást a román nemzetiségek nálunk monopolizálták s a görög vallást a román nemzetiségi kérdéssel teljesen összeolvastották. Látjuk ennek tüneteit nemcsak abban, hogy templomaikban mindennemű szertartást, predikációt stb. román nyelven végeznek, de abból a nap-nap után tapasztalható törekvésből, mellyel a nemzetiségi kérdéstük a vallás kérdéseivé teszik, sőt annak eléje.

Igaz mesék.

Az emlékezésnek sárguló lapjait forgatom, olvasom . . .

El-elborul lelkem, majd földerül ismét, mert jóleső érzés megkönnyezni mások siralmatos sorsát s örvendeni azzal, ki jobb napot látott . . .

Az emlékezésnek sárguló lapjait örömmel forgatom, gyönyörrel olvasom . . .

Ugyan mit regélnek? . . .

Nem élt még oly ember, kinek nem volt szive s mégis gyakran látom: van szivtelen ember! Mert üres biz' a sziv, ha nincs mi betöltse; ha ékköve nem az őszinte szeretet.

S akié az ily sziv — azé szeretete.

Némelyek takarják, féltékenyen őrzik: föl, ki sohse tárják.

Botygó csillagok ők, kiket nem szeretnek s akik nem szeretnek.

Mások meg megosztják szívük szeretetét s két urnak szolgálnak, két urat szeretnek; de nem ez az őszinte szeretet . . .

Igaz szeretettel csak azok szeretnek, kiknek szive-vágya fölér a felhőkig, a csillagos égig s ott az égi honban nyugosznak meg Annál, ki égen-földön legszeretetre-méltóbb.

Az emlékezésnek sárguló lapjain írva van, olvasom:

Csak ezek boldogok!

Mikor volt, hogyan volt? Mesémbe ne nézzed . . .

Lehullatta ékét a természet régen . . . Sivár volt a képe . . . Sárguló levelet, elhervadt virágot sodortak, söpörtek tova a gyors szelek.

Végtelenbe nyuló pusztaságon jártam, a hol nem volt élet s mégis csak úgy rémlett: pezsgett ott az élet . . .

Rémes árnyak serege lótfutott szünetlen, de ajkukról csak egy árva szó se lebent . . . A nagy némaságtól borzalom fogott el

— Ki vagy te, jó lélek? Miféle sors kerget? Szólj, beszélj el, kérlek; szünjék remegésem! — Így szólottam egyhez.

— Gondolj a halálra, az örök halálra, mert az ő országa, hol utadat járod. Mi szolgálai vagyunk, kik földi gyönyörrel a mennyei üdvöt veszítettük el balgán . . . Szenvedtünk a földön, szenvedünk mi itt is . . . Ott lemondunk hírről, hiru dicsőségről s a sziv boldogító földi szerelméről; de megosztott szívünk tiszta szeretete . . . Ennyi a mi mesénk s kérlek ne tépd tovább hegedő sebeink . . .

— Mondd meg kik voltatok?

— Szenvedők . . . Kik elbuktunk . . .

Uj sereg keltek az elsők nyomában . . . Ugyan kik lehettek?

— Miért, hogy oly borús, jó lelkek, arcotok s miért, hogy földerül, a hányszor csak borús . . . Se öröm, se bánat nem ül szemetekben . . . Mi végre élték itt? . . .

— Választanunk kellett az ég és föld között és mi esztelenek a földhöz szegődtünk. Kíélveztük annak kéjeit fenéig, a jámbor hívőket meg is mosolyogtuk s örök szenvedéssel rójuk le zsoldunkat . . .

— S mik voltatok hajdan?

— Az Ész istenének voltunk hű szolgálai s földi élvezetért az égit eladtuk . . . Szívünk szeretete a földhöz leláncolt s most ki se vigasztal . . . Eltűnt a délibáb: ami boldogságunk — s most vérzik a szívünk . . .

Virult a természet, szépségét kifejté s úgy örült a szivem, hogy sohse még olykép! . . .

Csevegő madárdal, patakok csergése, regéket regélő erdők suttagása . . . Hová is tűntetek?

Minden csak örömről, boldogságról

E ferde helyzetben nem volt-e természetes az, hogy Róma, egyházunk legfőbb mestere és tanítója felemelte szavát s az anomáliát meg akarta szüntetni azzal, hogy felállította a gör. kath. magyar püspökséget, mely a magyar nyelvű s magyar érzésű hívek lelki szükségleteit kielégítse azon a nyelven, mely anyanyelve, melyet szeret s mely szívéhez legközelebb áll.

Igenis jogos s méltányos volt a gör. kath. magyar püspökség felállítása s nem csupán vallása, de a nemzet, az ország ellen vét, ki bármilyen ferde s helytelen nemzetiségi törekvésből ellene támad.

Hisz Róma eljárása e kérdésben a legvégsőig méltányos volt, mert ősi jogokat nem sértett, kárt se anyagiakban, se szellemiekben nem okozott s csupán a magyarságnak adott módot arra, hogy katolikus volta mellett ne legyen kénytelen idegenné lenni nyelvben és szokásban, de lehessen igazán s minden ízében magyarrá.

Ez pedig nemcsak méltányos, de jogos eljárása volt Rómának azzal a nemzettel szemben, mely egykor a kereszténység védőbástyája volt.

Ezért érthetetlen a görög katolikus papság ellenszegülő mozgalma, mely sérti a katolicizmust és sérti a magyarságot.

Ceterum censeo... (Q.)

Gondolatok ujságotvasás közben.

Még mindig a „Világ“ karácsonyi számának hatása alatt állok. És nem bir kimeni fejemből a „Világ“ akkor feltett kérdése: Élt-e Krisztus?

Eszembe jut a feníciaiakról és az üvegbeszél s az éden honában a dicsőült lelkek millió táborát boldogan szemléltem.

— Szegény földi vándor, kit ezer gond terhel, hiszed-e az Istent? Az Ő országa ez s mi fiai vagyunk... Kétkedő kérdésre ne nyiljék ajkad: való, örök való, mi eléd föl-táru... Ez a boldogságnak mennyei hazája, s maga a jó Isten árasztja ki reánk szeretete tüztét, boldogsága fényét. Egy szerelmünk volt csak, egy szerelmünk van ma: a Hatal-Isten! Boldogságot csupán Istennél kerestünk s Ő nála találtunk!...

— Hiszek, uram, de szólj: földi haladónak lehet-e itt része? Avagy a mi szívünk ily tiszta szerelmet érezni sem képes?

— Nyugodjék meg szived: mi is ott a földön éltük életünket, de ott guny és kacaj volt az osztályrészünk s mi Istenért mind-ezt jó szívvel viseltük. Önmegtágadás volt életünk folyása, de szívünkben lobogott a szeretet lángja... Égi boldogságért a földet elhagytuk... s jutalmaz az Isten!

Az emlékezésnek sárguló lapjain írva van, olvasom:

Ezek a boldogok!

ről magyarázó egyszeri pofessor anekdotája. Magyarázat közben a szórakozott professzor ezeket mondta: „Az bizonyos, hogy az üveget a feníciaiak találták fel, de az még nincs bebizonyítva, hogy a feníciaiak valóban éltek-e“ Tehát?

Akkurát így tesz a „Világ“, is. Ha őrtülnék nem akar nevezetnie, el kell ismernie szerkesztőségétől és olvasóközönségétől a keresztény kultúra létezését és diadalát. El kell ismernie a kereszténységnek létezését. Mindezt el is ismeri. Mert ha nem ismerné el, akkor józan eszében kellene kételkednie. És mikor elismeri a kereszténység létezését, kulturmunkáját, diadalát: akkor megtagadja Krisztus létezését, azét a Krisztusét, akitől az egész kereszténység források, támadt és alapított. Ő maga, a „Világ“ is így írja lapjában: „a Krisztus születése után 1913-ik esztendőben...“ és ő maga kételkedik Krisztus létezésében.

Ő maga, a „Világ“ is karácsonyi számot ad ki, akkor, mikor az egész világ Krisztus születését ünnepli — és ugyanabban a karácsonyi számban kétségbe vonja Krisztus létezését.

Sőt ugyanazon ember, aki a „Világ“-nak „Élt-e Krisztus“ cikkét írta, ugyanaz az ember, hiszem, hogy mikor azt a cikkét írta, hazament és gyermekeinek karácsonyfát állított. Bizonyosan állított, mert ha nem állított volna, a gyermekei kikaparták volna a szemét. —

Ugy tett ezzel a kétségbevonásával a „Világ“, mint az, aki egy fa tetejéről kiabálva tagadja, hogy a fának lenne törzse és gyökere.

Most három éve egy keresztényellenes lap, a „Pesti Hirlap“ karácsonyi számának Esti levelében Porzolt Kálmán arról elmélkedik, hogy mi lenne, ha Jézus ma is élne... Olcsó elmécséggel mond ujságírói zöldsegeket a becsületlen Porzolt Kálmán a maga esti levelében arról, hogy mi is lenne, ha Jézus ma élne...

És most egy másik nemkevésbé kereszténytelen lap, a „Világ“, arról elmélkedik, hogy egyáltalában élt-e hát Jézus?

Csak azt mutatja ez, hogy a szabadkőműves kezében minden keresztényi dolog csuful jár. Vagy tagadja, vagy hisz benne. Ha tagadja, akkor a „Világ“ karácsonyi számában tagadja, hogy hisz benne. De mind a két esetben gunyolódik, tagad és lázad. Ugy tesz mint Prokuszesz, ki az átmenő utasokat ágyába fektette. Ha hosszabb volt az utas lába, mint az ágy, akkor levágta a lábát. Ha pedig kurtább volt a lába, mint az ágy, hát akkor csigákkal kinyújtotta azt. — Hja, csak merésznek kell lenni s kicsit (?) szemtelennek, s akkor minden sikerül, mert a papiros nagyon türelmes és sokat elbir.

De hát ezek csak úgy jutottak eszembe, mikor olvastam s eszembe jutott még az is, hogy ezt a szemtelen vakmerőséget filléreinkkel fizetjük a kultura nevében.

Szegény kultura, szegény magyar kultura.

HIREK.

A táncról

irok krónikát, mert az ilyen jó farsangi időben ez a legaktuálisabb téma. Ne ráncoljátok össze homlokotokat ti bájos kis táncolni szerető leányolvasóink, nem fogom „lerántani“ a ti kedves szórako-

zasi módokat, — nem, csak egypár gondolatot akarok papírra vetni, ami szerény gondolatom lesz: a táncról.

Tánc! Mon dieu, de sok is van ebben a négy betűben. Sok-sok, mondhatnók minden leány kedves álma és sok apa és anya migraines álmatlan-sága.

Szeretem a táncot, — szeretem nézni a sok selyem, csipke, battist és mou-seline ölelkezését a frakkal és smoking-gal. Szeretem a táncot, a művészetért, ha a ritmus testet ölt s ha van benne valami nemzeties.

De hát mi az a tánc? Sport, szórakozás, multság, vagy mind ez együttvéve?

Egy híres filozófus azt írja a táncról: „érzelem hullámzások testmozgató ritmusa.“ Sokat mond ezzel a bölcs; de én nem filozófálok, hanem krónikát írok.

A tánc egykoru az emberiséggel, együtt születtek, együtt emelkedtek, tökéletesedtek, együtt hódoltak a szokásoknak a divatnak. A vad nép táncal hódol a képzett felsőbbségnek, ti pedig, az erősebb nemhez tartozó kulturemberek: a szépnemnek hódoltok, ők pedig — talán a szokásnak. Nagyanyáink után miért ne tennék ők is, hisz olyan jó az a tánc, olyan jó eszköz a felesleges életenergia levezetésére. De vajjon létezik-e ma ez? A mai vérszegény, ideges embernek van-e felesleges élet-energiája, nem csak robotolás-e, legtöbbször a jótékonyág örve alatt, hogy ily módon az anyagi siker mellett az erkölcsi is kielégítőnek lássék?

Bármennyire tagadjuk is, de ma már kimegy a tánc a divatból. Miért? Talán itt lehet észlelni a finomodást, az izlés kialakulását, vagy az emelkedő kulturát? Nem tudom eldönteni, de azt érzem, hogy vége a romantika korszakának, ami talán nem jelenti az életkedvetelenséget. Vége a táncról felhangolt verseillesi udvarok rokokós vonzerejének, az emberek komolyodnak, kulturát lehellő szalonokba vágynak s ott üritik a kultura mámorító serlegét.

Ma már a mai kulturember nem szórakozásnak tekinti a táncot, hanem művészetnek, szívesen nézi a művészt, de utálja a kontárokat, akik csak profanizálják a művészetet.

Tehát van létjogosultsága a táncnak a művészetben, s a szép nemzeti szokásokban, amelynél egy-egy faji temperamentum ölt életet.

Sajnos, ez utóbbi már nálunk pusztulóban van. Szép nemzeti táncunkat, a csárdást az idegen ritmusu boston szorítja ki, a süveges tánc, körmagyar, magyarkettős, meg már csak egy-két elfeledt udvarház képtárában látható s hogy mi volt, a lexikonból tudható csak meg.

Táncoljatok csak tánckedvelők, én gondolkodom a táncról s a gondolatokat táncolatom s ha ritmikus is néha ez, mégis a jövőé, míg táncotok már csak a múlté, amelyre szemfedőt takar a haladás.

Adomány. Garlathy Oszkárné urasszony a Szent Antal Napközi Gyermek Otthonnak egy ebéd megfőzésére 10 koronát adományozott. Fogadja adományáért ez uton is a gondnokság leghálásabb köszönetét.

Szászmagyarosi vonatkisiklás. Lapunk tegnapi számában megemlékeztünk, hogy Szászmagyaros mellett a reggeli személyvonat 5 III. osztályu kocsija sintörés miatt kisiklott s ezért majd másfél órai késéssel érkezett be Brassóba. A Brassói Lapok mai száma e hirre vonatkozólag azt írja, hogy kérdést intézett az állomás főnökséghez, hol nincs tudomásuk „e vasúti kalandról.” E cáfolat dacára, amennyiben e hirt oly egyéntől kaptuk, ki e vonattal jött be Brassóba, az erre vonatkozó tudósításunkat teljes egészében fentartjuk.

Elveszett 20 korona papírpénz. Egy szegény asszony ma délelőtt a főterén vörös kendőbe kötve 20 korona készpénzt vesztette el. Megtalálóját kéri, hogy azt a rendőrségen leadni sziveskedjék.

Az új kéményseprő-szabályrendelet. A Magyarországi Kéményseprők Országos Egyesülete már régebben memorandumban kérte Lukács Lászlótól, mint megbízott belügyminisztertől az ipar országos szabályozását. Az ügyet a kereskedelmi minisztérium vette kezébe, tárgyalt a kéményseprők vezetőivel s e tárgyalások eredményeképpen, a tűzbiztonság érdekeinek fokozottabb megvédése és a kéményseprőmesterek tisztességes megélhetésének biztosítása érdekében új kéményseprési minta szabályrendeletet alkotott. Ebben megszabták az ipar engedélyre jogosító kvalifikációkat és megállapították a kéményseprési körleteket és a díjtáblázatot,

A beteg kivándorlók ellen. Az egyesült államok képviselőháza oly törvényjavaslatot fogadott el, melyben a beteg külföldieket Amerikába szállító hajó társaságokat büntetéssel sújtja és minden egyes esetben 200 korona pénzbírsággal bünteti.

Az osztrák kormány a magyar táviró-intézmény ellen. Ismeretes, hogy a legutóbbi kiegyezési tárgyalások során milyen nagy nehézségek voltak a posta- és táviróintézmény meghosszabbítása körül, különösen azért, mert a Magyarországon átmenő táviratok, különösen Boszniába és a Balkán-államokba irányított táviratok kezelésére és dijszabására nézve a két kormány nem tudott megegyezni. Az osztrák kormány most erősen készül az újabb kiegyezési tárgyalásokra és táviratszolgálatát a lehetőségig függetleníteni akarja a magyar táviró szolgálatától. E végből első sorban arra törekszik, hogy az Ausztriából Magyarországon át a Balkánra irányított táviratok ezentul elkerüljék Magyarországot és Ausztriát az illető államokkal közvetlen távirati összeköttetésbe kerüljön. Az osztrák kormány utasította az osztrák táviró főigazgatóságát, hogy ezeket a közvetlen összeköttetéseket mielőbb létesítse. Ennek folytán Galicián és Bukovinán át közvetlen összeköttetés fog létesülni Ausztria és románia között és a Romániába irányított osztrák táviratok az egyezmény lejártá után nem Budapest — Brassón át, hanem Lemberg — Csernovitzon fogják Romániába továbbítani. Közvetlen összeköttetést létesítenek Bécs és Szerajevó között és elkerülnek a Budapesten át való távirati továbbítás. E végből a táviratokat Trieszt — Zára — Metkovicon át küldik Szerajevóba olyan módon, hogy Trieszt és Zára között kábelt létesítenek és ezzel Szerajevót közvetlen távirat és telefon-kapcsolatba hozzák Béccsel. Tanulmányok folynak, hogy a többi államokkal is közvetlen összeköttetés legyen létesíthető és hogy az osztrák táviratszolgálat teljesen függetlenesse magát a magyar táviróintézménytől.

* **Keresek** megvételeire egy használt, de jókarban levő *billiárdot dákóval és golyókkal.* Bővebbet a Brassói Ujlap szerkesztőségében, Kapu utca 45.

* **Tarcsi Pál** elváll minden féle butorcsoomagolást.

Kovács P. Pál káposztája
Nincsen annak sehol párja
Mert az sem nem festett sem nem sós
Azért mégis ropogós!

Táviratok.

Budapest, jan. 17.

Dóczy a „Neuer Pester Journal”-ban „Mit akar Oroszország” c. alatt cikket ír, melyben hangsúlyozza, hogy Oroszország folytonos készülődése az oka annak, hogy az európai béke nem jöhet létre. Dicséri Berchtoldot kinek politikája hozta azt az eredményt, hogy a harc még nem ütött Oroszország s a Monarchia közt.

Egyébként a lapok még mindig reménykednek, hogy a balkán háborút még sikerül megakadályozni.

A Budapesti Hirlap dicséri a német politikát, mely a kollektív jegyzéknek ellene van.

A lapok egy része Josipovics interviewjével foglalkozik, ki helyesli a magyar kormány engedékenységét a horvát vasutas pragmatika ügyében.

A Pesti Hirlap a horvát koncessziók ellen ír s azt mondja, hogy ez a külügyminiszter befolyásának tulajdonítható.

A szociáldemokrata Népszavától az egész országra érvényesen megvonták az utcai árusítás jogát.

Budapest, jan. 17.

Mészáros Imre, az operaház volt direktora hosszas szenvedés után 53 éves korában Budapesten elhalálozott.

Budapest, jan. 17.

Várady Zsigmond képviselő ma reggel a Semmeringen agyonlőtte magát. Pár nap előtt érkezett Varga Gábor képviselő társaságában, hogy súlyos fájdalmaiban enyhülést szerezzen. Azóta állandóan rossz hangulatban volt. Ma reggel 5 órakor szobájából lövés hallatszott. Amire oda érkeztek, Várady halott volt. Levelében felesége bocsánatát kéri s öngyilkossága okául gyógyíthatlan betegségét mondja. Varga sürgönyileg értesítette Várady családját a szerencsétlenségről.

Budapest, jan. 17.

A belgrádi újságok Lievic Ratoslav esetével foglalkoznak, kit Pancsován a magyar rendőrség elfogott és börtönbe zárt. A magyar távirati iroda hivatalos értesülése szerint Lievicet kémkedés közben fogták el. Az eljárást megindították.

London, jan. 17.

Danev közölte Joneskuval Bulgária válaszát Románia követeléseire. A választ a vasárnapi minisztertanács veszi tárgyalás alá.

Belgrád, jan. 17.

Bojovic hadügyminiszter felmentése és Bozanovics tábornok kinevezése hadügyminiszterre tisztán belpolitikai jellegű.

Pasic közölte a Szkupcsina elnökével, hogy a béketárgyalások befejeztéig nem aktualis a Szkupcsina egybehívása.

Szerkesztői üzenet.

Brassói: Kolozsvár. Névtelen levelekre nem szoktunk reflektálni s így ezt se vennők tekintetbe, ha egyébként szemtelen hangja ne sértené füleinket. Levelét illetékes helyre juttattuk, honnan reméljük, az érdemleges választ is megkapja.

Érdeklődő Brassó. Kedves kíváncsiakodása éppen a legjobb időben érkezett s most már megtörtént a várba várt s nem remélt esemény, a „Brassói Ujlap” politikává lesz. Jó lelkű Maecenásunk már letette a kauciót s még csak az alispáni hivatal értesítését várjuk s aztán kibontjuk mi is zászlónkat. Látja-látja miből lesz a cserebogár. Ki hitte volna? Im most tény s egyet tudunk, hogy az igazság s a becsület mellett kitartunk továbbra is. Meleg érdeklődésért viszonzásul sok meleg üdv.

874—1912.

1912. végreh.

Árverési hirdetés.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. illetve az 1908. évi XLI. t.-c. 19. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a brassói kir. járásbíróságnak 1912. évi V. 1559 számú végzése következtében dr. Kozma Miklós ügyvéd által képviselt Türkösi Hitelszövetkezet javára 800 kor. s jár erejéig 1912. évi okt. hó 18-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 640 koronára becsült következő ingóságok, u. m. sertések, szarvasmarha, takarmány nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a brassói kir. járásbíróság 1912. évi V. 1559—1. számú végzése folytán 800 kor. tőkekövetelés, ennek 1912. évi február 1 napjától járó 7 százalék kamatai, egyharmad százalék váltódij és eddig összesen 141 kor. 50 fill.-ben bíróság már megállapított költségek erejéig Türkösben szám alatt leendő megtartására 1913. évi február hó 4-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi XLI. t.-c. 20. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Brassó, 1913. január hó 12-én.

Kalmár Ignác
kir. bir. végrehajtó

A Brassói Népszövetségi Takaré- és Hitelszövetkezet a kis emberek takarékpénztára.

Brassó, Kolostor-u. 23. I. emelet.

Egy üzletész ára 30 korona,
ami 20 filléres észletekben
3 év alatt törleszhető. — —

Elfogad kis takarékbetéteket
Kölcsönt nyújt előnyös fel-
tételek mellett. : : : :

Nyitva minden szerdán és szombaton d. u. 4 órától 6 óráig.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal.

Pontos kiszolgálás!
Hibátlan munka!
OLCSÓ ÁRAK!

ÉGETŐ TESTVÉREK

Kifogástalan munka!
:: Izléses kivitel! ::
OLCSÓ ÁRAK!

Telefon: 5—15.

Telefon: 5—15.

**KÖNYVNYOMDAI • MŰINTÉZETE
BRASSÓ, KAPU-UTCA 45. SZÁM**

A Brassói Ujlap kiadóhivatala

Van szerencsénk tisztelettel értesíteni, hogy *könyvnyomdánkat* Kolostor-utca 29. szám alatti helyiségéből *Kapu-utca 45.* szám alá helyeztük át. — Együttal szives tudomására adjuk, hogy ujjonnan felszerelt nyomdánkat új gépekkel és modern betűkkel bővítettük, minélfogva azon kellemes helyzetbe jutotunk, hogy minden a nyomdaiparhoz tartozó munkákat *a legrövidebb idő alatt, elegáns, modern és hibátlan kivitelben, a legolcsóbb árak mellett* állíthatjuk elő. Üzletkörünk kiterjed az összes nyomtatványokra, úgymint: ipari és kereskedelmi nyomtatványok: üzleti mérlegek, levélpapírok, számlák, értesítések, körlevelek, prospektusok, árjegyzékek stb., névjegy- és cégkártyák, esküvői- és báli meghívók, gyászjelentések, falragaszok, valamint bármilynemű művek és egyéb kiadványok modern kivitelben való elkészítésére. Izléses, tiszta és hibátlan munkáról, szolid árakról, valamint előzékeny és pontos kiszolgálásáról mélyen tisztelt megrendelőinket előre is biztosítjuk. — A nagy-érdemű közönség szives pártfogását kérjük, tisztelettel

Égető Testvérek.